अपिस्तुह्यपिसेधास्मांस्तथ्यमुक्तं नराशन। अपि सिञ्चेः क्षशानौ त्वं दर्पं मय्यपि योऽभिकः॥ ९२॥

ज०म० अपीत्यादि। हे नराशन मया तथ्यमुक्तं यन्नामापि न स्थापयि ष्यतीति अस्मानपि स्तुहि साधूक्तमिति प्रशंस सेर्ह्यपिचेति अपिति ङित्त्वाद्गुणाभावः अपिसेध निगृहाण यथेष्टं तथा क्रियतां मया तु सत्यमेवोक्तमिति भावः अत्रानुपसर्गे कामचारानुज्ञाने कर्म्म प्रवचनीयसंज्ञा किञ्च क्षशानावग्नौ दर्पं अपिसिञ्चेः क्षरेस्त्वं अत्र गर्हायां लिङि रूपं योऽयं मय्यपि मद्विषयेऽपि अभिकः काम

भ० यिता अनुकाभिकेत्यादिना निपातितः उपसर्गसंज्ञाबाधनार्थ त्वात् स्तौतिसेधिसिचां षत्वं न भवति॥ ९२॥

अपीत्यादि। हे नराशन परिशेषं न नामापि स्थापयि ष्यतीति तथ्यं सत्यमेव मयोक्तं त्वमस्मान् अपिस्तुहि साधूक्तमिति प्रशंस अपिसेध निगृहाण यथा तवेच्छा तथैव क्रियतां मया तु सत्यमेवोक्तमिति भावः अत्रापिशब्दः समुच्चयेऽनुज्ञायां वा पूर्व्व वत्षत्वनिषेधः ष्टुञ्स्तुतौ षिधूशिवेशास्ते हौ रूपं त्वं क्षशानौ वह्नावेव दर्पं अपिसिञ्चेः मुञ्च अत्रापिशब्दोगर्हायां पूर्व्ववत् षत्व निषेधः यद्यपि जात्वपिभ्यां सदाचेपे इति कालसामान्ये गर्हायां की विहिता तथापि पदसंस्कारात् विधौ खो अग्रतः स्यात् अत्र दर्पशब्देन दर्पजनकत्वाद्रेतउच्यते यस्त्वं मय्यपि मद्विषये अभि कः कामुकः॥ ९२॥